

Передмістя: перспектива розвитку та втрачені можливості Яринівки

«Мальовнича квітка Західного Полісся» - саме так в історичних розповідях жителів Яринівки описують своє село. Журналісти «Сарненських новин» вкотре повертаються сюди, аби дізнатися, чим пишуться яринівці, яких змін чекають і як живуть сьогодні.

Яринівка ввійшла в склад Сарненської територіальної громади. Доти підпорядковувалася Ремчицькій сільській раді. З 2006 року її очільником був Леонід Долід. Спершу вирішили поспілкуватися зі староостою, але застали лише секретаря й дізналися, що після реорганізації чекають сесії. Саме на ній призначатимуть старосту. Поки ж колишній голова вчителює в місцевому освітньому закладі.

Яринівка досить наближена до райцентру – за 7 км. Дістатися з Сарн можна за 10 хвилин. Через село постійно курсують рейсові автобуси дубровицького й зарічненського напрямків. Тож не дивно, що багато жителів населеного пункту працюють у Сарнах. Тут проживають 815 людей. За останні десятиліття спостерігають незначне зменшення населення. Здебільшого молодь покидає домівки в пошуках роботи. Та перспективи все ж є: стати повноправним господарем землі, побудувати власне житло недалеко від районного центру.

На території села діють дев'ятирічна школа, клуб із бібліотекою, два магазини, кафе-бар, Фельдшерсько-акушерський пункт, церква, Будинок молитви.

3 історичних джерел

За оповідями старожилів, Яринівку заснували приблизно 224 роки тому. А про виникнення назви існує ціла легенда. За переказами, цю територію вкривали непрохідні болота та дрімучі ліси, багаті на різноманітну живність. Польські пани поселилися тут і розвивали ремесло. Серед них був пан Цяцькин. На місці нинішнього села Тріскіні він відкрив цех із переробки деревини. Сталося так, що донька пана Ярина покохала бідного батрака, який там працював. Батько був проти такого союзу, тож вигнав обох без копійки. Окрилені чистим коханням, вони брели голодні, але щасливі непрохідними хащами в напрямку Сарн. Згодом осіли, збудували собі хатину. Їхня сміливість вабила до себе, тож навколо них почали будувати оселі й інші жителі. Так утворилося поселення, яке згодом назвали на честь засновниці – Яринівкою.

Сортують сміття, ходять у походи

На подвір'ї Яринівської гімназії застали працівників у розпалі роботи. Від них дізналися, що вночі привезли торфобрикет для опалення. Щоб не розмок на вулиці, змушені зібрати його й перенести в спеціальне приміщення.

- Колектив у нас дружний і злагоджений. Хоч цей труд не входить у їхні обов'язки, та розуміють, що стараються на своє та благо учнів. Усі ж гріємося. Якщо брикет розкисне, то не горітиме, - пояснила директорка Валентина Губена.

Прийнятно вразив куточок для сортування сміття на вході в заклад освіти. Педагогиня-організаторка Наталія Супрунова розповіла, що реалізувати проєкт із екології допомогла сільська рада:

- Для цього закупили три бочки:

Уроки фізкультури у фое освітнього закладу.

для паперу, скла та пластику. Діти приносять сміття, самі ж сортують, а вчитель біології займається його подальшим вивезенням.

Двоповерхове приміщення дев'ятирічки просторе та велике. За проєктом навіть передбачений басейн. Та при будівництві його так і не зробили. Минулого вересня відсвяткували 50-річчя закладу. За останнє десятиріччя почали впорядковувати територію, зробили ремонт у фое, оформили комп'ю-

терний, методичний і медичний кабінети. Зараз тут навчаються 110 учнів. Крім яринівських, здобувають освіту діти з Маслопущі, хуторів Підкопище та Ковбан. Наповнюваність класів від 6 до 18 учнів.

- Попри невелику їх кількість, у нас діють три гуртки, - розповіла заступниця директорки

Наталія Ліневич. - З квітникарства (оформлення ландшафтного дизайну) та туристичний. Уже організовували походи на Кураські гори. Там і намети вчилися розкладати, багаття розпалювати, юшку варити. А також працює художня студія. Її вихованці неодноразово перемагали в районних, обласних і всеукраїнських конкурсах.

- Саме сьогодні отримали результати обласного етапу Всеукраїнського заочного конкурсу юних фотографів «Моя країна - Україна». 9 наших учнів зайняли призові місця, -

Галина ГРЕБЕННИКОВА з юними читачами.

тяться здобутками Валентина Стахівна. - У нас багато здібної та активної молоді. Гарною перспективою їм став би сучасний спортивний майданчик на території освітнього закладу. Сподіваємося, що з допомогою новоствореної громади ця мрія здійсниться.

Та першочерговою проблемою залишається ремонт даху в спортивній залі. Дерев'яне переkritтя в аварійному стані. Задля безпеки учнів його зачинили майже рік тому, а уроки фізкультури проходять у коридорах. Свідками цих занять стали і ми.

- Дуже хочеться поіграти в спортзалі, пограти у волейбол, баскетбол.

Адміністрація освітнього закладу узгоджує навчальний процес.

Хоч виконуємо зарядку, здаємо нормативи, граємо у шахи, проте повноцінних уроків фізкультури це не замінить, - розповів старшокласник.

В Яринівці діє Фельдшерсько-акушерський пункт. Завідувачка Алла Гриневич на пів ставки працює ще в освітньому закладі. Щоранку проводить дітям і вчителям температурний скринінг, оглядає за потреби.

- Якщо впродовж дня учню чи працівникові потрібна медична допомога, телефонуємо Аллі Миколаївні й за п'ять хвилин вона приходить, - розповіла Наталія Супрунова.

Надія СВИЩЕВСЬКА ділиться успіхами гурткової роботи.

Читачів збільшилося після відключення аналогового телебачення

Надія Свищевська працює завідувачкою клубу майже рік. Розповідає, що діти із задоволенням відвідують гуртки, беруть участь у заходах, приходять пограти в настільний теніс. У приміщенні клубу розташована й

сільська бібліотека. Довгий час тут працювала Катерина Мінчук, керівниця аматорського ансамблю народної пісні «Криниця». Нині жінка з 40-річним бібліотечним стажем на заслуженому відпочинку. Продовжує справу її донька Галина Гребеннікова. Завдяки підключенню до інтернету, наявності в бібліотеці комп'ютера та принтера учні можуть краще підготуватися до уроків.

- Фонд у нас чималий – понад 6 тисяч книг. Читачами є не лише діти, а й дорослі. Особливо взимку, коли роботи в господарстві менше, - розповідала бібліотекарка Галина Гребеннікова. - Більше захоплюватися читанням почали після відключення аналогового телебачення. Наше село розташоване в низині, тому антени ловлять погано. Із 32 каналів Т2 показує максимум шість. Через це, до речі, проблеми з мобільним зв'язком. Після ліквідації вишки в Ремчицях дозвонитися легше через інтернет.

Під час розмови помітили, що в книгарні температура майже така, як і на вулиці. Термометр показував +5°C. Тож не дивно, що працівники не знімають верхньої одягу.

- Цю проблему вже не раз обговорювали. Нам замінили вікна й електричну проводку, топили пічку. Але, як бачите, прогріти таке приміщення це не допомогло. Два роки тому вже розробили документацію на опалення, але його ціна сягнула 100 тисяч гривень, - пояснює завідувачка. - Також із нетерпінням чекаємо облаштування дитячого майданчика. Молоді мами з колясками сидять на зупинці, бо в селі немає паркової зони з лавками, пісочницями, гойдалками. Перед виборами кандидати наперевій обіцяли вирішити це. Тож дуже надіємося, що вже влітку дітки зможуть погратися на новому майданчику.

Сергій БІЛОТІЛ - підприємець і меценат в Яринівці.

Молодь у пошуках роботи виїжджає за кордон

В Яринівці діють три приватних підприємства: два цехи (з виготовлення будівельних блоків і з вироблення та ремонту меблів), а також склад для зерна. Власник якого Сергій Білотіл звів його у 2007 році. На об'єкті працює шість чоловік. Він з іншими підприємцями допомагає освітньому закладу, церкві, клубу. Чоловік не приховує, що життя в селі стає дедалі важчим, а люди все більше тікають за кордон:

- Ось бачите тих молодиків? Вони вже збираються, бо сьогодні прибуває автобус. 15 чоловік із села поїдуть у Польщу. Звісно, то проблема не одного села. Але сумно, що працездатне населення віддає свої сили на благо іншої країни.

зведення церкви, яке підтримали одногосло. Тож на свято Петра і Павла того ж року освятили місце під забудову. І вже за два роки на кошти, зібрані жителями села, пожертвування парафіян інших церков, спонсорської допомоги збудували храм у стилі українського бароко й назвали Свято-Петропавлівським.

- Першу відрправу провів священник Анатолій Бичковський 12 липня. Тож свято Петра і Павла у Яринівці престольне, - зазначив теперішній настоятель ієрей Сергій Мельник.

У 2017-му після тривалої хвороби на 78 році життя протоієрей Анатолій відійшов у вічність. Того ж року в село направили молодого священника, якому повірили парафію.

Був приємно враженій привітністю яринівців. Зустріли дуже тепло та шанобливо. Люди із задоволенням ходять у храм, духовно збагачуються, відкривають серця для добра, милосердя. У вихідні та свята збирається майже 60 парафіян, - ділиться панотець.

Нині у святині силами громади та з допомогою спонсорів встановили сучасний паркан, замінили двері, вікна, відремонтували поріг, оздобили. Провели електричне опалення, хоча на таку будівлю два обігрівачі замало - необхідне фасадне утеплення. А на це, знову ж таки, потрібні кошти. Пандемія дещо «поспричала»,

аби підключили зовнішнє озвучення. Віряни під час жорсткого карантину слухали службу на вулиці.

Ієрей Сергій започаткував у Свято-Петропавлівському храмі недільну школу.

- На жаль, у загальноосвітній навчальній програмі немає уроків християнської етики. Тож щонеділі приходять маленькі віряни. Разом читаємо дитячу Біблію, говоримо про вічне, духовне. Діти охоче тягнуться до Божого Слова, тож після карантину обов'язково повернемося до уроків у стінах церкви, - впевнений священник.

Молитва об'єднує вірян

Та за матеріальним не забувають яринівці й про духовні цінності. Довгий час до церкви щонеділі та на свята ходили в сусідні Ремчиці. Але завжди мріяли про власний храм. У 2000 році постало питання про

Ієрей Сергій духовно наставляє юних вірян.

Від молока - до галаш: широкий асортимент у місцевому магазині

Підприємця з Сарн Катерина Галушко два роки тому відкрила в Яринівці магазин. У ньому працює троє людей: власниця з чоловіком і продавчиня. За словами жінки, спочатку вагалася, чи варто розпочинати в селі

справу. Адже капіталовкладень було чимало: і на облаштування приміщення, і на товар. Побойувалася, чи вигідними будуть такі інвестиції.

- На той час ми були єдиним магазином у селі. Прислухалися до побажань покупців, закупували все необхідне. Тож асортимент поповнювався не лише продуктами, канцелярією, побутовою хімією. У продажі і кросівки, і галаші. Влітку робили хот-доги, поставили столики на вулиці, підключили доступний Wi-Fi, - розповіла Катерина Галушко. - Зараз поряд плануємо облаштувати дитячий майданчик. З попереднім мером це питання вже узгодили. Сьогодні їздила до Руслана

альтернативне джерело допомогло розвантажити лінію. До цього в селі напруга ледь досягала 90 вольт.

Довгожителька сповнена оптимізмом

Перебуваючи в Яринівці, не могли оминати хатини місцевої старожилки Ганни Дейнеки. Цього року жінці виповниться 99 років. За словами рідних, її життєвий шлях був нелегким, проте сама вона не скаржиться, каже, працювала багато, а в праці - сила й успіх.

- Життя її якравим не було, - повідала старша невістка Надія. - В період війни двох синів виховувала сама. Чоловік повернувся пораненим. Довго лікувався. А за шість років помер.

Через травму ноги три роки майже не виходить із хати. Але досі повна енергії та позитиву. На запитання, про що мріє, відповіла:

- От якби це Великодня в здоров'ї діждати, та щоб змогла ходити. Щоб діти й онуки були щасливі та мир настав на всій землі.

Невістка пригадує, якою жінка була добродійною та вірною Богові. Вона вважає, що за це Всевишній і послав старенькій такого довгого віку. Для держави та світу Ганна Григорівна вимолоє миру та всіх благ. Попри свій поважний вік ідеально пам'ятає не одну пісню. У молоді роки славила співом. А молитесь все життя, адже, каже, Бог дає все, якщо попросиш, треба лише почекати.

Рецептів довголіття бабуся не має. Можливо, спадкове. Адже її мама прожила 93 роки. З розмови дізналися, що жінка вживає лише сирі яйця.

Альтернативні джерела енергії

Щодо благоустрою, дізналися в місцевих, що сміттєвих баків у селі немає. Жителі самі: хто кіними, хто велосипедом - вивозять непотріб на сміттєзвалище. З освітленням теж проблеми.

- Освітлюється центральна вулиця. А в закутках, особливо біля вузького місточку, де навіть удень ідемо з обережністю, ввечері хоч навопмацки, - бідкається мешканець Яринівки Микола.

- Також перед виборами обіцяли змінити напругу електроструму на 220 вольт. Але досі маємо до 140. Ви ж розумієте, яка вона слабка.

На одній приватній території населеного пункту господарі встановили сонячні панелі. Міністанція поглинає енергію сонячних променів і перетворює їх в електричну. А відтак щомісяця власники продають електроенергію державі за «зеленим» тарифом. Таке

Ганна ДЕЙНЕКА оптимістично дивиться в завтрашній день.

А в молодості пила багато відварів із трав. Ну і, звичайно ж, невтомна праця.

- Трудилася з ранку до вечора. Навіть спека для неї не перешкода. А сусід якийсь її батькові сказав, що віддасть своїх двох доньок за одну Ганьку. Така роботяща була, - посміхається син Олексій.

Нині про Ганну Григорівну дбають діти й онуки. По черзі навідуються до неї, розмовляють, розтоплюють піч, годують, ладнають у хаті. На прощання жінка заспівала для нас старовинну пісню «Мала мати одну дочку». Від того співу й усвідомлення, що перед тобою людина-епоха, без перебільшення, мурашки по тілу.

Олена СТАДНИК, Фото Василя СОСЮКА.

Катерина ГАЛУШКО забезпечує потреби своїх покупців.